50 JAAR VHV · HISTORISCHE REEKS

Handbal X-tra

109

IVO KWANTEN

“Verschil tussen vroeger en nu: de snelheid”

48 JAAR HANDBALJOURNALISTIEK

DE AFSCHEIDNEMENDE VERSLAGGEVER

“Ik mis iets maar het went waarschijnlijk wel,” bekent Ivo Kwanten, sinds 48 jaren de vaste handbalverslaggever bij ‘Het Belang van Limburg’, enkele weken nadat hij besliste om ermee te stoppen. Een handbalmonument dat verdwijnt.

Vroeger had elke Vlaamse krant een vaste handbalmedewerker: Raymond Possemiers (‘de Posse’) bij Het Laatste Nieuws, Cois Van Aelst bij Het Nieuwsblad, Michel De Clercq bij Gazet van Antwerpen, naast de Waalse collega’s zoals Paul Monet en de redacteuren van La Dernière Heure en Grenz Echo. Daar hoorde ook steevast Ivo Kwanten bij, de altijd minzame man met een steeds luisterend oor voor gans handballend Limburg.

Waarom besloot je er in oktober mee te stoppen?

Ivo Kwanten: “Ik had steeds gezworen dat ik ermee zou stoppen als ik op een avond geen zin meer had om uit mijn zetel te komen om naar een handbalmatch te gaan kijken. En die tijd was blijkbaar gekomen. Daar komt bij dat ik al een tijdje vond dat onze sport in de media niet meer de plaats kreeg die ze verdiende. Op het einde kregen we in de maandagkrant nog 40 lijntjes voor de topmatch van het weekeinde, terwijl de andere acht Limburgse clubs uit de hoogste afdeling al blij mochten zijn als ze hun uitslagen in de krant terugvonden. Uiteraard worden dit soort beslissingen boven jouw hoofd genomen.

Ik kreeg steeds meer de vraag van clubs waarom er zo weinig over het handbal verscheen. Het aantal ‘clickx’ die een sport krijgt, gelden tegenwoordig als norm. De clubs hebben daar ook gedeeltelijk en soms onbewust schuld aan door de matchverslagen van hun clubs op hun eigen website en facebookpagina’s te publiceren. Waarom zouden de clubleden dan nog een krant kopen?

Langs de andere kant merk je bij de kranten dat het puur sportieve aspect minder belangrijk wordt en dat ze gewoon lekker lezende reportages wensen. Liefst iets meer sensationeels, minder de essentie van de sport.

INTERVIEW · VERVOLG

Al moeten we toegeven dat het handbal geen echt nationale sport is, omdat ze vooral gespeeld wordt in de driehoek Limburg-Antwerpen-Luik."

Ben je eigenlijk zelf een geboren Hasselaar?

"Ik ben in Hamont geboren, maar wij kwamen al vrij snel in Hasselt wonen, waar ik al mijn studies deed, leraar L.O. werd en nadat ik de nodige bijkomende studies deed, werd ik de laatste tien jaren van mijn onderwijsloopbaan directeur van de kleuter- en lagere school in Zonhoven. Na vier jaar huwelijk verhuisden we naar Kortessem, maar de laatste tien jaren vestigden we ons opnieuw in Hasselt."

Heb je zelf ooit handbal gespeeld?

"Ja zeker. Ik was in mijn jeugd doelman in het voetbal, maar toen ik 17 jaar werd, koos ik voor het handbal: keeper bij Initia Hasselt in tweede nationale, waar Piet Bamelis toen voorzitter was. Maar door mijn job en om familiale redenen was dat niet vol te houden en verhuisde ik voor het handbal naar Kortessem in eerste en tweede landelijke. Ook als doelman."

Maar hoe belandde je dan als verslaggever bij Het Belang?

"Dat gebeurde in 1978. Ik had juist mijn legerdienst gedaan. En de zoon van een vriendin van mijn moeder deed het basket voor Het Belang. Dat was Tony Van Baelen. Ik mocht al eens een verslagje maken, ze leerden me kennen op de redactie en mettertijd nam ik het handbal over van Jos Schouterden, die steeds meer tijd nodig had met het trainen en coachen van ploegen. Alles moest in die tijd ingetikt worden op speciale blaadjes, die je op zondag op de redactie moest bezorgen. In die bijna vijftig jaren heb ik nooit een tekst te laat binnen gebracht."

EEN LEVEN LANG HANDBAL

“In die bijna vijftig jaren heb ik nooit een tekst te laat binnen gebracht.”

INTERVIEW · VERVOLG

Geen spijt dat het nu voorbij is? Geen frustraties?

“Weet je dat ik het nu nog een beetje mis. Want het handbal vulde ook een groot deel van mijn sociaal leven en dat wordt nu eventjes zoeken naar alternatieven. Ik kreeg van vele clubs en van enkele collega’s wel een bedankberichtje, maar van de chef zaalsporten van de krant nog altijd geen reactie en dat deed me eigenlijk wel pijn na zovele jaren. En het is ook niet dat ik over het handbal schreef om er financieel rijk van te worden. Integendeel. Elk weekeinde verplaatsingen en moeten passen voor andere activiteiten. Maar ik deed het nu éénmaal graag en ik vond ook dat je bij alle clubs af en toe een ‘acte de présence’ moest doen en dat gaf ook veel voldoening. Mijn opvolger, Koen Wellens, zal dat zeker ook goed doen.”

Ben je ook ooit trainer-coach geweest?

“Drie jaar bij de vrouwenploeg van Kortessem in de regioreeks Limburg. Verschillen tussen vrouwen- en mannenploegen? Ach, bij beide vind je altijd wel mensen die het goed kunnen uitleggen. Alleen ontbreekt bij vrouwen dikwijls de wil om op de voorgrond te treden. ‘Vraag het maar aan iemand anders’, klinkt het dan. Al zijn er uitzonderingen.”

Wat heb je in die bijna halve eeuw handbal zien veranderen?

“Volgens mij is de grootste evolutie de snelheid van het spel geworden. Vroeger had je uitslagen als 17-14, terwijl je nu niet meer schrikt van 47-33. Het is ook allemaal technisch veel verbeterd. De spelregels zijn een aantal keren gewijzigd. In eigen land noteerden we een aantal noodgedwongen fusies bij clubs die nochtans professioneler wilden werken, zoals tussen Initia Hasselt en Tongeren. Anderzijds mocht ik de opmars beleven van een kleine club als Bocholt tot één van de topclubs in ons land. Al moet je daarbij wel opmerken dat clubs als Bocholt en Pelt ook wel beter presteerden door de inbreng van spelers uit Nederland.

Dat heeft dan voor een stuk weer te maken met de Belgische mentaliteit: eerst de studies en dan de rest. Al zijn er ook

INTERVIEW · VERVOLG

uitzonderingen zoals Duitse speelsters die doktersstudies combineren met topsport handbal. Lorelien Huygen lijkt nu ook die weg te bewandelen."

Zie je de Belgische ploegen ooit aansluiting vinden bij de internationale evolutie?

"Het feit dat de Belgische mannenploeg enkele jaren geleden mooi presteerde op het WK doet die hoop groeien, al moest die kwalificatie er komen dankzij de schorsing van de Russische ploeg. Toch hadden er nog meer wedstrijden kunnen gewonnen worden, maar het ontbreekt ons soms aan continuïteit. Belgische spelers of speelsters in het buitenland kunnen het niveau omhoog helpen, maar dan moeten ze wel in ploegen met spelgelegenheid en op een hoog niveau kunnen meedoen. Met een degelijk loon en geen flutcontract. We hebben wel internationale talenten zoals de Smitsen of Antonissen, maar volstaat dat om goede ploegprestaties neer te zetten? Ik vrees ook dat de aanbeveling om de meisjes vier keer per week training te geven, niet realistisch is. Het huidig niveau trachten te behouden, lijkt me momenteel de voornaamste doelstelling."

Ben je eigenlijk regelmatig met nationale ploegen of clubteams mee geweest op buitenlandse verplaatsingen?

"Meegaan naar het buitenland was wegens mijn job haast onmogelijk. Ja, zo ging ik één keer mee met de supportersbus van Pelt naar Dudelange. Bij het begin van de tweede helft kwamen we pas toe in Luxemburg (lacht hartelijk). Maar in eigen land herinner ik me toch een aantal buitengewone wedstrijden zoals Pelt tegen Barcelona, Hasselt tegen de Finse ploeg Karis of verschillende topwedstrijden in Europese bekermatchen van Bocholt.

Ook herhaaldelijk genoten van de thuiswedstrijden van de nationale ploegen. Zeker die van het C-WK in eigen land, waarbij de finale tegen Bulgarije gespeeld werd op de ondergrond van de ijspiste in Luik."

INTERVIEW · VERVOLG

Hoe zie je jouw eigen toekomst? Nog zaken op de ‘bucketlist’?

“Ik heb door het handbal veel gemist en dat verlies wil ik nu zeker goed maken. Vooral meer tijd maken voor de familie, want we hebben intussen al zeven kleinkinderen. In de zomer gaan we dikwijls voor twee maanden naar de Belgische kust, naar Oostende. Buiten de zomermaanden speel ik ook nog twee keer per week tennis: in Tongeren en in Hoeselt. Wij gaan ook minstens één keer per week zwemmen.

Ik ben ook begonnen om zelf brood te bakken. Het deeg kneden met mijn handen. Wij zijn ook in een vereniging van seniores gestapt: NEOS. Niet om in het bestuur te zitten, maar om te genieten van activiteiten en – waar het kan – een helpende hand toe te steken.”

Zit er ook sportief talent bij de nakomelingen?

“Wij hebben drie zonen en één dochter. Bij Rob, onze oudste, hebben we een turntalentje zitten, en een voetbalkeeper bij Hades U16. Bij Sven speelt er eentje volleybal, bij Nathalie zijn de kinderen nog iets te jong en de dochter en zoon van Sam spelen respectievelijk handbal en voetbal. Tja, ik zal nog regelmatig moeten teruggaan naar de sporthallen, maar niet meer om erover te schrijven. Gedurende de voorbije 48 jaar heb ikzelf altijd over het handbal geschreven. Niemand anders.”

Je organiseerde de laatste jaren mee het jaarlijks referendum. Mogen we nu jouw antwoorden vragen over dezelfde onderwerpen?

Wie vond je de beste Belgische handballer ooit?

“Ik denk niet dat we naast Dirk Verhofstadt kunnen en ook Bart Lenders mogen we niet over het hoofd zien.”

INTERVIEW · VERVOLG

De beste handbalspeelster?

“Nicky Houba voor haar carrière in Frankrijk maar ook Sara Marteleur verdient een standbeeld.”

De beste trainer-coach?

“Jos Schouterden, die een ander afscheid verdiend had, Luc Boiten en uiteraard Bart Lenders.”

De beste ref?

“Stephen Martens, ondanks verschillende partners een Europees niveau blijven behouden, naast een respectabel aantal clubactiviteiten.”

De beste supporters?

“Die van Pelt, Bocholt en stilaan opnieuw Hubo Handbal, maar je moet rekenen dat het een generatie kost om na een fusie terug te komen.”

Andere merkwaardigheden, anekdotes uit bijna 50 jaar handbal?

“Enkele fantastische finales: Pelt dat zeven doelpunten achter stond, terugkomt en zich nog tot Belgisch kampioen kroont.

Veel clubs zijn niet voorbereid op aanwezigheid van de pers. In Sittard hebben we zo een Nederland – België moeten volgen vanuit de cafetaria.

De inbreng van de computer, waardoor het thuiswerk gemakkelijker werd, maar waardoor je tegelijkertijd het contact met de redactie miste. Ook het doorsturen vanop locatie werkte niet altijd perfect wegens het ontbreken van geschikte infrastructuur.

En ik mag zeker mijn vrouw en het Belang niet vergeten te bedanken voor de kansen en de tijd die ze mee steeds geboden hebben.”

Dank je, Ivo.

Tekst: Marcel Coppens
Foto's: Marcel Coppens / Ivo Kwanten

Met dank aan onze partners

